

Gondolataim karantén idején... avagy az én karanténom....

Március 13. péntek- mára terveztük be az ünnepséget, melyre a negyedik osztály nagy izgalommal készült. Gyerekek, ünneplő, mi a 3. órában nézzük meg! Ám folyamatosan hallgatjuk a híreket, miszerint számos településen elmaradnak az ünnepségek.....

Az iskola vezetősége úgy dönt, a gyerekek előadják, hiszen készültek, de szűk tanári körben tekintik csak meg.....mi majd hétfőn, on-line.....

Este értesülünk róla, hogy hétfőtől bezárják az iskolákat.... nem nagyon csodálkozunk, hiszen a levegőben volt már a hír.....

Március 16. hétfő - az iskola vezetősége rendkívüli értekezletet hirdet, indítjuk a digitális oktatást.....

Természetesen részt veszek az értekezleten, ám csak testben, egész délelőtt arra gondolok, remélem, kisebbik fiam, aki síoktató Ausztriában, minden gond nélkül hazajöhet....

Fiatall kolléganőnk felkészülten, informatikus férje segítségével magyarázza nekünk, miként működik a google classroom....

Van, aki érti, van, aki nem..... én sajnos nem is tudok figyelni, gondolataim a fiam körül járnak, majd lesz valahogyan.....

Kisfiam szerencsésen megérkezik, komoly kupaktanács, 2 hét önkéntes karantén.....

fegyelmezettek leszünk. Ha nem is vásárolom fel a helyi CBA raktárkészletét, de igyekszem felkészülni a bezártságra.....

Minden nap érkeznek az insrtukciók: a regisztrációra még várni kell, ne induljon senki....

Ez menni fog..... várunk.....

Majd jön az információ, mindenki induljon, ahogyan tud, a gyerekeknek fontos a folyamatosság....

Égnek a vonalak minden csatornán, gyűjtjük az e-mail címeket, csináljuk a csoportokat....

és akkor hajrá! Megvannak a csoportok, mehetnek a feladatok!

Ám sorra jönnek vissza az ismeretlen címek.....

Informatika szakos kolléganőnk már szerintem nem is lát a sok címtől, de helytáll hősiesen, javítjuk a címeket..... És indul a munka.....fog ez menni, igaz, a javítás egy kissé hosszadalmas, de majd bejövünk.....

Ajaj....újabb információ: indulhat a google classroom- megkaptuk az engedélyt! De hogyan???? Égnek a vonalak, mindenki ott segít, ahol tud... ám én ülök a karanténban, én nem mehetek sehová, hozzám senki nem jöhet..... valahogyan majd csak lesz....kolléganőm lánya megszán, megcsinálja nekem a csoportokat.....örök hálám üldözi.

Már csak azt a tantermet kellene valahogyan létrehozni.....

Megvan a megoldás: felhívom fiatal kolléganőmet, fiamat a gép elé ültetem....ők ketten összehozzák. Pillanatok alatt készen van. Ennyi volt? - kérdezi Andris fiam. Igen, neked ennyi, gondolom. és boldog vagyok, hogy készen van, péntek lévén hétfőig nem kell gondolkodni....

Hétfő - egy életem, egy halálom, csak meg tudom csinálni, leülök a gép elé. Kitalálom, megtervezem, melyik csoportnak mit küldök. Mindenkit megtalálok, boldogan üdvözlöm a gyerekeket, és adom a feladatokat. Hát, ez menni fog.....könnyebb, mint gondoltam....

Mígnem kapok néhány telefont, hogy jajaj, a falra írtam a feladatokat, így nem jó, így nem tudják visszaküldeni....

Éreztem én, hogy túl egyszerűnek bizonyult....sebjaj, már tudom, a feladatokhoz kell írni...

Már azt is megtanultam, hogyan lehet határidőket szabni.....

Már azt is értem, miért nem tudnak a gyerekek a classroom-ban válaszolni....

Lassan mindent értek.... lehetséges, hogy mire a tanév véget ér, mindent fogok tudni....

S lehetséges, hogy okosabb lettem az on-line tanítással, ám én mégis nagyon várom, hogy együtt legyünk..... hogy személyes legyen a kapcsolatunk.....

Heinczné Cserni Katalin

német szakos pedagógus